

lære hinanden at kende, raadslaa og beriges ved Bekendtskabet, en Institution, stiftet alene til Fremme af den »Fred paa Jorden«, som stadig er vokset ved enhver Tilnærmelse mellem Folkene. Endskøndt kun faa Aar er henrundne, siden Idéen om det internationale Raad kom til Verden i Washington, har allerede Kvinderne i Frankrig, Belgien, Svejts og Kanada ordnet og indrettet deres nationale Raad saaledes, at de har kunnet samle Repræsentanter fra de hidtil isolerede Samfund i deres Lande, og forskellige andre Lande har begyndt at hverve Stemmer for et lignende Maal.

Det internationale Raads Møde i 1888 var som en mægtig Bølge, der med et Slag bortskyllede store Stykker af det Stædighedens Bolværk, som saa længe har hindret Kvindernes Fremgang paa Vejen til den fuldkomne Frihed. Dette, at Raadet her samlede Kvinder af de mest radikalt modsatte Tankesæt med Lejlighed for hver enkelt til at forsvare sin Livsanskuelse, gavnede Sandheden langt mere end fyrretyve Aars Opdragelse under almindelige Forhold.

Den Kvinde, som er opdragen i en afsides Provins og kun anser det berettiget for en Kvinde at arbejde for religiøse Formaale, staar nu Ansigt til Ansigt med og lærer at faa Agtelse for Kvinder, som anser Politik for deres Religion. Den, der var kommen til det Resultat, at Kvindernes Lykke beroede paa Opnaaelse af Stemmeret, erfarer, at forøget Udvikling og Dygtighed kan skabe Forandringer i sociale Forhold, som ligger langt udenfor Stemmerettens Omraade. Den konservative Kvinde, der omhyggelig har holdt sig borte fra alle Foreninger med reformatorisk Formaal og kun været Medlem af Klubber af literær og selskabelig Art, kommer nu til at udveksle Meninger med sine radikale Modstandere, der hidtil har skyet alle saadanne Foreninger, som ikke ved et helligt Løfte havde forpligtet sig til at arbejde for Samfundets totale Omdannelse, og betragtet dem som en Snare og et Bedrag.

Og alt som disse saa vidt forskellige Mennesker blev bekendte med de utallige Sider af menneskelig Tænken, styrkedes mere og mere den Overbevisning, at »hvor der ikke er noget Raad, forfalder Folket (til Sneverhed), men i mange Raadgivere er der Sikkerhed«. Det var netop denne Følelse, der kom til Orde i Indledningen til det nationale og inter-